

Arrest

nr. 265 764 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSTALLE, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België voor het eerst is binnengekomen op 2 oktober 2016, diende op 20 oktober 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 20 oktober 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 21 maart 2018, nr. X).

1.2. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België opnieuw is binnengekomen op 15 mei 2018, diende op 16 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 4 juli 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek.

1.3. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België opnieuw is binnengekomen op 5 juni 2019, diende op 11 juni 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 31 januari 2020 besliste de adjunct-commissaris-generaal om het volgend verzoek ontvankelijk te verklaren.

1.4. Op 12 juli 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 14 juli 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 11/06/2019
Overdracht CGVS: 29/01/2020*

U werd achtereenvolgens op 10 maart 2020 van 9u19 tot 12u28 en op 1 juni 2021 van 13u09 tot 16u16 gehoord op het Commissariaat-generaal, in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Op 10 maart 2020 was uw raadvrouw, mr. Gatunange, loco mr. Desenfans tijdens het persoonlijk onderhoud aanwezig van 9u40 tot 12u28. Op 1 juni 2021 was uw raadvrouw, mr. Vanstalle, loco mr. Desenfans, tijdens de volledige duur van uw persoonlijk onderhoud aanwezig. Op 27 april 2021 werd u van 9u23 tot 11u50 gehoord op het Commissariaat-generaal, in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw minderjarige dochter M.A.O., bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is en in aanwezigheid van uw raadsman, mr. Ndikumasabo, loco mr. Desenfans. Uw minderjarige dochter M.A.O. was hierbij niet aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en bent u geboren in het dorp Malinadawe, gelegen in het district Ceel Dheer, behorende tot de provincie Galgaduud. U behoort u tot de Waceysle/ Abgal - clan. Omwille van problemen met al Shabaab verliet u uw land en diende op 20 oktober 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 23 oktober 2017 nam het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Aan uw verklaringen aangaande uw herkomst uit Malinadawe (district Ceel Dheer, provincie Galgaduud) werd immers geen enkel geloof gehecht. In de lijn hiervan kon er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan het door u voorgehouden profiel en aan de door u beweerde problemen met al Shabaab. Tegen deze beslissing ging u in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Vervolgens trok u op aanraden van enkele Somaliërs naar Parijs. In het treinstation ontmoette u M.O.A., een Somaliër die in Frankrijk over een verblijfsstatuut beschikt. Toen u hem vroeg hoe u een asielprocedure kon opstarten stelde hij u voor eerst een week bij hem te komen logeren. Toen hij u vervolgens voorstelde een relatie aan te gaan stemde u in en diende één week na uw aankomst in Frankrijk er een verzoek om internationale bescherming in. U werd gedurende vijf maanden ondergebracht in een opvangcentrum en vernam vervolgens dat uw aanvraag werd geweigerd daar u reeds in België in procedure was. Intussen bevestigde de RvV in haar arrest van 21 maart 2018 de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal. U keerde terug naar België en diende op 16 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in dat op 5 juli 2018 als niet-ontvankelijk (volgend verzoek) werd beoordeeld door het CGVS. U ging hiertegen niet in beroep bij de RvV en vertrok twee maanden na de beslissing van het CGVS weer naar Parijs. Bij aankomst diende u er opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Toen u hoorde dat men uw aanvraag niet in overweging nam daar uw procedure in België liep, werd u onwel. Na een medisch onderzoek vernam u dat u zwanger was. U belde meteen naar M.O.A. die u voorstelde om bij hem in Dijon te komen. Nadat u hem vertelde over uw zwangerschap stelde hij voor om bij hem in te trekken. Op 30 september 2018 beviel u van jullie dochter M.A.O. (C.G. (...) - O.V (...)). Eén maand na de geboorte van jullie dochter M.A.O. vertelde u M.O.A. dat u samen met uw dochter een verzoek om internationale bescherming wilde indienen in Frankrijk. Toen M.O.A. eiste dat u het kind bij hem achterliet maakten jullie ruzie. U vroeg uw buren de politie in te schakelen en regelde zelf onderdak bij N., een Somalische vrouw die u toevallig ontmoette. U verbleef er samen met uw dochter tot de elfde maand van 2018. U diende er een verzoek om internationale bescherming in. Na negen maanden in het opvangcentrum in Dijon besloot u naar België terug te komen. U kwam aan in de zesde maand van 2019 en diende, vergezeld van uw dochter M.A.O., op 11 juni 2019 een derde verzoek om internationale bescherming voor jullie beiden in. Tijdens uw verblijf bij uw Somalische kennis werd u opgebeld door M.O.A. Hij stelde u niet slecht gezind te zijn en jullie problemen te willen uitpraten. U stemde in met een ontmoeting, vertelde hem waar u verbleef en regelde een afspraak aan het Noordstation in Brussel. Tijdens jullie ontmoeting nam M.O.A. tegen uw wil jullie dochter M.A.O. van u af en vertrok met haar naar Dijon. U besloot geen aangifte te doen van het incident en reisde zelf naar Frankrijk.

U vertelde er bij de politie dat M.O.A. jullie dochter van u had afgenomen. Op 3 februari 2020 verklaarde het CGVS uw derde verzoek ontvankelijk. U werd op 10 maart 2020 uitgenodigd op het CGVS om uw nieuwe asielmotieven uiteen te zetten. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat uw problemen in Somalië waarover u vertelde in uw eerste verzoek om internationale bescherming nog van kracht zijn en dat u bijkomend vreest dat uw dochter M.A.O. bij een terugkeer naar Somalië net zoals u zal besneden worden. U verwees er ook naar de gerechtelijke procedure in Frankrijk die er liep in verband met de voogdij over uw dochter. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 1 juni 2021 verklaarde u dat de rechtbank in Frankrijk de voogdij over uw dochter aan haar vader M.O.A. had toegekend. U kreeg bezoekrecht, waarvan u maandelijks gebruik maakt om uw dochter te zien. Vervolgens gaf u aan dat u eigenlijk afkomstig bent uit Mogadishu en uw land van herkomst heeft verlaten omdat u niet wilde huwen met een man die uw vader en uw stiefmoeder voor u hadden uitgekozen. Uw vertrek werd geregeld door uw moeder en uw oom N., met wie u een goede verstandhouding had. U vreest bij een terugkeer naar Somalië dat uw vader u gaat ombrengen omdat u zonder zijn toestemming een geheim huwelijk met M.O.A. had afgesloten en een kind van hem heeft. Uw moeder zou uw vader hierover hebben ingelicht waarop uw vader zou hebben gezegd dat u zijn dochter niet meer bent.

Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van de geboorteakte van uw dochter M.A.O., het gezondheidsboekje van uw dochter M.A.O., zes documenten met betrekking tot de rechtszaak inzake het ouderlijk gezag over uw dochter M.A.O., drie documenten met betrekking tot uw klacht bij de politie van Dijon, aangaande echtelijk geweld en bedreigingen, een nationaliteitsverklaring en een verklaring van geboorte, opgesteld door de Somalische ambassade in Brussel (d.d. 31/05/2021). Na uw persoonlijk onderhoud op 1 juni 2021 stuurde u op 4 juni 2021 via uw raadsman, mr. Desenfans, per mail een geschiktheidsattest, opgesteld door dokter A. Deben, waarin wordt gemeld dat u door haar op 2 juni 2021 werd ondervraagd en onderzocht en stellende dat uw verklaringen met de werkelijkheid blijken te stroken dat u "stigmata" draagt van een besnijdenis. Op 29 juni 2021 stuurde u via uw raadsman, mr. Desenfans, per mail een medisch verslag d.d. 28/06/2021 van dr. Buysel, die vaststelde dat u geen genitale verminking heeft ondergaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit het dorp Malinadawe, gelegen in het district Ceel Dheer, behorende tot de provincie Galgaduud. Er werd hierbij gewezen op uw algemene gebrekkige kennis over uw directe en ruimere woonomgeving. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe zouden hebben aangezet om uw land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en verzoek om internationale bescherming raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De beoordeling van het CGVS werd op 21 maart 2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd op 5 juli 2018 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijk volgend verzoek. De door u aangebrachte elementen waren immers identiek aan uw aanvankelijke asielmotieven waardoor er geen nieuwe elementen zijn betreffende uw herkomst. Bijgevolg wijzigde de ongeloofwaardigheid van uw herkomst uit Malinadawe niet. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV.

Wat betreft uw derde verzoek om internationale bescherming, dat op 3 februari 2020 ontvankelijk werd verklaard, dient er na grondig onderzoek te worden vastgesteld dat uw nieuwe uiteengezette asielmotieven niet in het minst overtuigen. Uw opeenvolgende verklaringen bevatten immers talrijke incoherenties en tegenstrijdigheden waardoor uw algemene geloofwaardigheid volledig wordt aangetast.

Zo is het bijzonder om vast te stellen dat u na het indienen van uw derde verzoek aanvankelijk aanhoudt uit Malinadawe afkomstig te zijn en er te zijn vertrokken omwille van problemen met al Shabaab, feiten die, zoals hierboven werd vastgesteld niet in het minst overtuigden (zie verklaringen DVZ d.d. 27/01/2020, vraag 15 vraag 18 en vraag 20 en zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 10/03/2020 –verder notities CGVS I, p.5,6 en pp.25-28). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud dat met u op 27 april 2021 werd gehouden in het kader van de asielprocedure van uw minderjarige dochter M.A.O., door uw Protection Officer meermaals erop gewezen wordt dat er aan uw herkomst geen enkel geloof werd gehecht en dat u hierover de waarheid dient te vertellen, geeft plotsklaps toe niet uit Malinadawe afkomstig te zijn, maar geboren en getogen te zijn in Mogadishu (zie notities persoonlijk onderhoud M.A.O. d.d. 27/04/2021, p.23). Waarom u pas na drie verzoeken om internationale bescherming besluit te vertellen dat u uit Mogadishu komt is dan ook een raadsel en doet vermoeden dat u bewust deze informatie heeft achtergehouden om uw asielprocedure te kunnen rekken naargelang het u uitkomt. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat deze vanaf het begin de waarheid vertelt over haar identiteit, herkomst en levensomstandigheden. Behalve dat u zich een heel nieuw profiel aanmeet is het treffend dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 1 juni 2021 opnieuw uw verklaringen aanpast en beweert in Malinadawe te zijn geboren, maar in Mogadishu te zijn opgegroeid (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 01/06/2021 – verder “notities” CGVS II, p.3,4). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen en gevraagd waarom u uw verklaringen weerom veranderde stelde u: “Neen ik verander mijn verklaringen niet, ik dacht dat u me vroeg waar ik vandaan kwam ... Neen ik ben daar geboren maar ben er verhuisd toen ik 1 jaar oud was, ik ben getogen in MOG (Mogadishu)” (notities CGVS II, p.5,6). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen en het herhalen van de nieuwe versie is echter niet afdoende. Het CGVS kan immers niet inzien waarom u niet meteen de waarheid kan vertellen over uw werkelijke afkomst. Hoe dan ook, daar u stelt afkomstig te zijn uit Mogadishu, gelegen in de provincie Banadir, wordt dan uw vrees voor vervolging en uw risico op ernstige schade beoordeeld ten opzichte van deze regio.

Voor wat betreft uw stelling u uit Mogadishu te zijn vertrokken om u te onttrekken aan een gedwongen huwelijk, opgelegd door uw vader en uw stiefmoeder, dient vooreerst te worden bemerkt dat u in uw vorige verzoeken om internationale bescherming nooit had aangegeven samen met een stiefmoeder te hebben samen geleefd. Evenmin maakte u ooit eerder enig gewag van ernstige familiale problemen, zoals mishandeling en uitbuiting door uw stiefmoeder, noch maakte u melding van een gedwongen huwelijk waaraan u ontsnapte (notities CGVS II, p. 6,7,9,22). Gevraagd waarom u dergelijke ernstige feiten nooit had verteld stelde u enkel: “Ik zei het niet omdat ik hier nieuw was en ik was jonger toen dan daar”. Wanneer u opnieuw gevraagd waarom u nooit vertelde over de slechte behandeling door uw stiefmoeder en een gedwongen huwelijk die op til stond, aangezien dit motief voor u de hoofdreden was van uw vertrek, wees u uw smokkelaar als schuldige aan stellende: “hij zei me dat ik moest vertellen voor statuut dat ik van Ceel Dheer was van Macalincadawe (Malinadawe)” (notities CGVS II, p.22). Dat u eerst een dergelijke omissie afschuift op het feit dat u in België nieuw en jong was om vervolgens alles af te schuiven op een smokkelaar die u raad geeft om andere motieven te vertellen dat de door u beweerde echte redenen van uw vertrek, is echter niet serieus. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze van bij het begin de waarheid vertelt over de vertrekmotieven. Bovendien was u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming meerderjarig. U werd verder nog ook duidelijk gewezen op het belang de waarheid te vertellen (notities CGVS I, p.4). Het valt dan ook op dat u pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming met een nieuw asielmotief afkomt. Bij de DVZ, in het kader van uw derde verzoek, maakte u immers geen enkel gewag van problemen met uw stiefmoeder en een gedwongen huwelijk (zie verklaringen DVZ d.d. 27/01/2020). Wat er ook van zij, aan het door u geschetste beeld van een meisje dat door haar stiefmoeder op gewelddadige wijze werd gedwongen om huishoudelijke klussen te doen in plaats van naar de koranschool te kunnen gaan –een mogelijkheid die u door uw vader werd gegeven (notities CGVS II, p.9) en dat haar huis niet verliet tenzij naar de koranschool aan de achterzijde van haar woonst (notities CGVS II, p.8,10), kan maar weinig geloof worden gehecht. Vooreerst staat uw uitleg door uw stiefmoeder uit de koranschool te zijn gehouden haaks op uw uitleg elke dag de koranschool te hebben bezocht (notities CGVS II, p.9,10). Bovendien blijkt uit uw verklaringen helemaal niet dat u uw huis niet kon/mocht verlaten. U vertelde immers dat u in Mogadishu jarenlang zelf instond om boodschappen te doen en dat u zelfs (zak)geld kreeg van uw vader om samen met uw siblings uit te gaan om een ijsje te gaan halen (notities CGVS II, p.15,16,17,21). Dat u van uw vader en of stiefmoeder klaarblijkelijk de toestemming had om buitenshuis te gaan winkelen en hiertoe financiële middelen in handen kreeg, wijst eerder op een vertrouwen in u om u een zekere zelfstandigheid te geven in het dagdagelijkse leven, in tegenstelling tot het door u voorgehouden beeld van een meisje dat thuis werd gehouden.

Waarom uw verklaringen aangaande een gedwongen huwelijk evenmin overtuigen blijkt verder uit het volgende: In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming gaf u zowel bij de DVZ als op het CGVS aan in de vijfde maand van 2016 in het huwelijk te zijn getreden met O.A.A. (U.), een zoon van uw oom (zie verklaringen DVZ d.d. 24/10/2016, vraag 15a en notities CGVS d.d. 05/09/2017, p.6). Op 27 april 2021, gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw minderjarige dochter M.A.O. aan dat uw familie u wilde uithuwelijken aan uw neef O.A.A. en dat dit het motief was waarom u uw land was ontvlucht (notities CGVS M.A.O. d.d. 27/04/2021, p.23). Wanneer u werd gevraagd of u ooit in uw land gehuwd was geweest, antwoordde u: "neen" (notities CGVS II, p.23). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheden en gevraagd waarom u aanvankelijk vertelde over een huwelijk met een neef terwijl u actueel stelt niet gehuwd te zijn geweest in uw land en stellende dat er louter een intentie was u aan een oude man uit te huwelijken, verklaarde u: "Toen? Wat ik zei, ik zei dat ik gehuwd was omdat mijn vader me een man had gegeven nu vertelde ik over de man". Behalve dat uw opmerking geen uitleg bood op de vastgestelde tegenstrijdigheid, werd u de vraag opnieuw gesteld en werd u gevraagd om meer uitleg. Uiteindelijk gaf u hierover aan: "OK, laat me uitleggen. Smokkelaar vertelde me dat ik moest zeggen dat ik met mijn neef was gehuwd. U heeft gelijk, ik lieg niet, ik vertelde dat ik met mijn neef was gehuwd en dat ik maar 1 oom had". Aangezien uw verklaringen over uw burgerlijke staat op zich niets te maken hadden over uw plaats van herkomst die u had verzonnen, werd u gevraagd waarom u loog over dit aspect. U stelde enkel: "Ik was nieuw in het land die man zei me dat te vertellen. Als ik toen de waarheid zou vertellen zou ik niet alle problemen hebben meegemaakt zoals mijn dochter nu uit de hand verliezen" (notities CGVS II, p.29). Het louter afschuiven van uw eigen verantwoordelijkheid naar een smokkelaar is echter niet serieus en verklaart ook niet waarom u geen eensluidende verklaringen aflegt over uw burgerlijke staat.

Behalve dat uw verklaringen over uw burgerlijke staat en echtgenoot/bruidegom onderling niet stroken, is het nog absurder van u te vernemen dat u werd gedwongen om een broer van uw stiefmoeder te huwen, genaamd O.M.O. (notities CGVS II p.20). Van uw neef maakte u helemaal geen melding, noch noemde u spontaan zijn naam als persoon die u diende te huwen. Dat u niet in staat bent coherente en eensluidende verklaringen af te leggen over de persoon die u zogezegd werd opgedrongen als huwelijkskandidaat, zet uw volledige verklaringen hierover volledig op de helling. Gewezen op deze markante vaststellingen en gevraagd wat er van al uw verklaringen nog geloofd kon worden, repliceerde u enkel: "Kijk naar me, ik zei u dat, ik had stress, ik had veel stress toen, ik weet niet wat ik toen zei. Nu vertelde u me de waarheid te vertellen, ik vertel u de waarheid", hiermee helemaal geen uitleg biedend voor alle opeenvolgende inconsistenties. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat u post factum een nieuw verhaal heeft verzonnen om u van een bijkomend asielmotief te voorzien. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs worden verwacht, behalve van haar verblijfplaats, ook een correcte weergave van haar familiesamenstelling te geven. Wat in al uw opeenvolgende verklaringen dan ook opvalt is dat u steeds een nieuwe draai probeert te geven aan uw verklaringen en enkele keren toegeeft niet de waarheid te vertellen, hiermee het frauduleuze karakter van al uw eerdere verzoeken benadrukkend. Er groeit dan ook een sterk vermoeden dat u dit derde verzoek om internationale bescherming enkel en alleen indiende om uw aanwezigheid in België te legaliseren.

Aan uw opmerking voor uw leven en dat van uw dochter M.A.O. te vrezen omdat uw vader niets over uw partner in Frankrijk en uw dochter zou hebben geweten en omdat uw kind als bastaard zal worden gezien door familieleden, kan gelet op al uw niet overtuigende verklaringen geen enkel geloof worden gehecht (notities CGVS II, p.28 en notities CGVS M.A.O. d.d. 27/04/2021, p.21). Gevraagd waarom uw dochter, die duidelijk officieel de naam van haar vader draagt en geboren is uit een volkomen in de Somalische traditie aanvaardbaar qudbo sired (geheim) huwelijk- een suggestie die uw moeder overigens zelf opwierp (notities CGVS I, p.28 en CGVS II, p.28)-, kwam u niet verder dan gewoon te herhalen dat de familie uw dochter niet zal aanvaarden (notities CGVS M.A.O. d.d. 27/04/2021). Deze door u aangehaalde vrees is dan ook louter hypothetisch. Bovendien staat uw bewering, dat uw vader niets zou hebben geweten over het bestaan van uw partner in Frankrijk en uw dochter, haaks op uw verklaringen, via telefonische contacten met uw familie/ouders, hen te hebben verteld over uw huwelijksproblemen en het bestaan van uw kind. Op geen enkel moment in deze verklaringen maakte u overigens gewag van dreigementen van de kanten van uw familie/ouders (zie verklaringen DVZ 27/01/2020, vraag 15 en vraag 20).

Volledigheidshalve kan voor wat betreft uw relationele problemen met de vader van uw dochter –u legde in verband hiermee verschillende politionele en gerechtelijke documenten uit Frankrijk neer (documenten onder nummers 3 en 4 in de groene map) te worden opgemerkt dat het een probleem van louter interpersoonlijk (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) aard is, waarvoor u kon rekenen op de tussenkomst van de Franse autoriteiten (politie en gerecht) (notities CGVS I, p. 8, 10, 18, 27).

Aangaande uw opmerking te vrezen dat uw dochter M.A.O., die momenteel bij haar vader in Frankrijk woont (notities CGVS M.A.O. d.d. 27/04/2021, p.4), in Somalië kan besneden worden, dient te worden opgemerkt dat uw dochter geen deel uitmaakt van uw administratieve dossier en er voor haar op 11 juni 2019 een apart verzoek om internationale bescherming werd ingediend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een

gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel alShabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat alShabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg. Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en alShabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Behalve de door u opgeworpen gedwongen huwelijk en uw vrees omwille van uw relatie in Frankrijk en de geboorte van uw dochter omgebracht te worden door uw vader/familieleden, verklaringen die, zoals hierboven werd vastgesteld helemaal niet overtuigden, haalde u geen andere motieven aan waarom u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren (notities CGVS II, p.28).

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van de geboorteakte van uw dochter M.A.O., geboren in Dijon (Frankrijk) op 30 september 2018, bevat louter de identiteitsgegevens van de betrokkene als van haar beide ouders. Deze gegevens worden door mij niet betwist. Wat betreft het attest van nationaliteitsverklaring en geboorte, opgesteld door de Somalische ambassade in Brussel aan de hand van gegevens van uw Belgisch document en van uw Somalische identiteitskaart, zijn geen bewijs van uw voorgehouden relatie met uw familie, noch ondersteunt het door u beweerd probleem. Wat betreft het "geschiktheidsattest" opgesteld door dr. Deben, een arts in Leuven, waarin ze stelt u te hebben ondervraagd en onderzocht waarna ze vaststelde dat uw verklaringen "stigmata" van een besnijdenis te dragen met de werkelijkheid blijken te stroken, dient te worden bemerkt dat deze bevindingen moeilijk te rijmen zijn met de inhoud van het uitgebreide medische certificaat, opgesteld door dr. Buyse, van de dienst Gynaecologie en verloskunde aan het AZ Groeninge in Kortrijk, waarin wordt vastgesteld dat u geen vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan. Uw voorgehouden gezondheidsklachten die u zou hebben overgehouden aan een besnijdenis van het type 3 (faraoni) (notities CGVS I, p.25,26) en uw omschrijving van uw moeder als voorstander van VGV (notities CGVS I, p.25,27,28), worden hiermee volledig getorpedeerd. Deze vaststellingen benadrukken wederom het frauduleuze karakter van uw verklaringen.

Er kan nog worden toegevoegd dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw dochter M.A.O. (C.G. (...) - O.V (...)), die in Frankrijk verblijft en er onder voogdij staat van haar vader M.O.A., een beslissing tot "Beëindiging van de behandeling van het verzoek" werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel."

Zij voert aan dat artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die zij heeft voorgelegd, rekening houdend met haar specifieke profiel. De commissaris-generaal begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (RvS 18 maart 2002, nr. 104 820) en een "gedeeltelijke analyse van de relevante feiten".

Zij gaat vooreerst in op de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van haar persoonlijke problemen. Zij bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing op de verschillende punten.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster haar relaas heeft gewijzigd en dat het afschuiven van haar eigen verantwoordelijkheid op de smokkelaar niet serieus is, citeert verzoekster artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukt dat de mogelijkheid om een nieuw verzoek in te dienen voorzien is om de verzoeker om internationale bescherming in staat te stellen om nieuwe elementen of bewijzen aan te leveren. Zij licht verder toe dat: *“Zoals veel asielzoekers, werd verzoekster aangeraden door een smokkelaar. Haar uitlegging is aannemelijk. Smokkelaars verkopen niet alleen reizen, maar ook verhalen. Volgens de smokkelaars moet het verhaal de persoon in staat stellen internationale bescherming te krijgen. Door de ervaring die zij beweren te hebben, vertrouwen migranten hen vaak op de noodzaak het verhaal te vertellen”*. Verzoekster citeert in dit verband uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar dochter. Zij besluit hieruit dat de ongeloofwaardigheid van haar eerste asielaas onvoldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar nieuwe verklaringen inzake haar herkomst en asielmotieven.

Zij wijst er nog op dat zij haar advocaat nog niet had ontmoet bij het indienen van haar derde verzoek om internationale bescherming en op dit moment dus nog het advies van de smokkelaar volgde. Dit legt uit waarom verzoekster tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de problemen met haar stiefmoeder en met het gedwongen huwelijk niet vermeld heeft. Het heeft daarenboven tijd gekost voor haar advocaat om haar te overtuigen de waarheid te vertellen en niet te vertrouwen op het advies van de smokkelaar, aldus verzoekster.

Verzoekster stelt vervolgens dat de grieven van de commissaris-generaal op basis waarvan hij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Zij gaat in op verschillende punten:

(1) Verzoekster benadrukt dat zij gedurende haar persoonlijke onderhouden zeer zenuwachtig was. Zij acht dit *“meer dan begrijpelijk”*, gezien haar eerdere frauduleuze verklaringen. Verzoekster meent dat de beoordeling in de bestreden beslissing, dat stress geen uitleg biedt voor de inconsistenties in haar verklaringen, partijdig en ongegrond is. Zij stelt immers dat zij door de stress enkele onduidelijke verklaringen heeft afgelegd over haar geboorteplaats en de naam van haar echtgenoot. Thans bevestigt zij haar verklaringen zoals afgelegd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, dat zij in Malinadawe is geboren en in Mogadishu opgroeide. Verzoekster stelt deze onduidelijkheden te betreuren en vraagt dat haar *“het voordeel van de twijfel”* wordt toegekend. Zij citeert hierbij uit rechtspraak van de Raad en de Raad van State en benadrukt dat het objectief risico primeert op de soms onduidelijke verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas.

(2) Verzoekster voert verder aan dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen haar verklaringen over de koranschool, waarbij zij toelicht als volgt: *“Verzoekster heeft immers niet gezegd dat zij door haar stiefmoeder uit de Koranschool te zijn gezegd (NPO II, pp.9-10), integendeel tot wat de verwerende partij beweert. Ze heeft uitgelegd dat zij geen tijd had om de lessen voor te bereiden omdat zij het huishouden moest doen. Maar zij kon well naar de lessen in de morgen gaan. Deze opleiding was belangrijk voor haar vader en haar stiefmoeder kon niet tegen deze beslissing gaan. Echter was de stiefmoeder gewelddadig met haar toen zij van de school terugkwam. Dat zij soms naar buiten kon gaan, sluit niet uit dat haar stiefmoeder gewelddadig was en haar verplichte veel huishouden te maken.”*

(3) Waar de bestreden beslissing oordeelt dat de door verzoekster aangehaalde vrees voor haar familie omwille van haar geheim huwelijk niet geloofwaardig is, wijst zij erop dat de commissaris-generaal zich baseert op haar verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij meent echter dat er rekening dient te worden gehouden met het feit dat zij op dat moment nog niet besloten had om de gehele waarheid te vertellen over haar familiesamenstelling en het feit dat zij gedwongen diende te huwen. Door hiermee geen rekening te houden, motiveert de commissaris-generaal zijn beslissing verkeerd. De bestreden beslissing moet worden vernietigd voor verder onderzoek naar dit element, rekening houdend met het profiel van verzoeksters familie.

Verzoekster besluit dat de grieven van de commissaris-generaal onvoldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar huidige relaas. Zij geeft andermaal aan te betreuren dat zij het advies van de smokkelaar heeft gevolgd, en vraagt dat haar *“het voordeel van de twijfel”* wordt toegekend.

Verzoekster vraagt vervolgens de *“toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de veiligheidssituatie in Mogadishu”* op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij citeert het arrest *“Diakité”* van het Europese Hof van Justitie. Vervolgens stelt zij dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke of verkeerde lezing heeft gemaakt van de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 29 juni 2021 en de UNHCR *“Position on returns to Southern and Central*

Somalia (Update I) van mei 2016. Zij voert hierbij eerst aan dat voormeld rapport van UNHCR niet beweert dat Mogadishu “*automatisch een goede vestigingsalternatief*” vormt, waarbij zij uit dit rapport citeert.

Verzoekster voert verder aan dat, waar de bestreden beslissing stelt dat de politieke en militaire situatie in de stad Mogadishu sinds augustus 2011, met de verdrijving van Al-Shabaab, drastisch gewijzigd is, dit enerzijds niet betekent dat Mogadishu nu een veilige stad is en anderzijds Al-Shabaab nog steeds aanslagen pleegt in de stad. Zij citeert in dit verband uit “*het COI Focus verslag va april 2020*” en uit informatie van de VN Veiligheidsraad en EASO (verzoekschrift, stukken 3-4).

Wat het willekeurig karakter van het geweld betreft, stelt verzoekster dat de commissaris-generaal tracht aan te tonen dat het geweld in wezen doelgericht is en niet zo vaak burgers treft, doch zelf erkent dat er geen betrouwbare statistieken over het aantal burgerslachtoffers beschikbaar zijn. Zij voert aan dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld gepleegd door Al-Shabaab ook in de stad Mogadishu als willekeurig kan worden beschouwd en citeert hierbij uit informatie van Amnesty International, UNOCHA, de Finnish Immigration Service en Human Rights Watch (*Ibid.*, stukken 5-8), waaruit volgens haar blijkt dat burgers vaak het slachtoffer zijn van aanslagen door Al-Shabaab als door de autoriteiten die dergelijke aanslagen bestrijden. Zij benadrukt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf erkent dat het geweld willekeurig is en burgers ervan slachtoffers kunnen zijn.

Wat de “*hoge intensiteit van het geweld*” betreft, stelt verzoekster eerst dat de rechtspraak waarop de commissaris-generaal zich baseert dateert van minimum drie jaar geleden, hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu fluctueert. Zij wijst er, onder citering van voormelde COI Focus van april 2020, nog op dat, zelfs als er sprake is van een daling van het aantal incidenten, het aantal zeer hoog blijft, “*met een totaal van 223 incidenten over een periode van 6 maanden, slechts in Mogadishu!*” Zij benadrukt dat ook de bestreden beslissing opmerkt dat er sinds december 2020 een stijging is in het aantal geweldsdaden en dit terwijl de cijfers al zeer hoog en zorgwekkend waren. Zij verwijst nog naar en citeert uit recente persartikels (*Ibid.*, stukken 9-16) waaruit blijkt dat er nog regelmatig aanslagen met burgerslachtoffers worden gepleegd in Mogadishu. Zij besluit hieruit dat: “*De verwerende partij kan niet zeggen dat deze laatste jaren/maanden de veiligheidssituatie in Mogadishu goed is terwijl de gegevens op basis van welke de verwerende partij de beslissing heeft genomen het tegenovergestelde aanduidt. De bovenstaande aanslagen zijn bovendien zeer waarschijnlijk slechts een deel van het werkelijke aantal incidenten. Zoals herkend door de verwerende partij bestaat er immers geen zeker data over het aantal burgers slachtoffers van Al-Shabaab.*” Zij citeert integendeel uit informatie van UK Home Office, de Danish Immigration Service en BBC (*Ibid.*, stukken 17-19) waaruit volgens haar blijkt dat de aanslagen toenemen. Zij citeert ook nog uit informatie van de Canada Immigration and Refugee Board waar het toegenomen gevaar voor terugkeerders naar Somalië wordt vastgesteld.

Wat het dagelijkse leven in Mogadishu betreft, meent verzoekster dat de commissaris-generaal opnieuw een bevooroordeelde lezing van “*het verslag*” heeft gedaan. Zij benadrukt hierbij dat het dagelijkse leven beïnvloed wordt door geweld doch ook door de voedselonveiligheid. Zij citeert hierbij uit de voormelde COI Focus en informatie van de Finnish Immigration Service en Amnesty International (*Ibid.*, stukken 5-6). Zij benadrukt nog, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat deze kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldincidenten of doden.

Verzoekster besluit dat er meerdere bronnen zijn die aantonen dat Mogadishu niet veilig is en citeert uit voormelde COI Focus. Zij stelt hierbij dat: “*Het aantal geweldincidenten fluctueert maar blijft altijd hoog. Zelfs als de aanslagen doelgericht kunnen zijn, zijn er vaak burgers onder de slachtoffers. Gezien de aanvallen en de aanslagen van deze vorige maanden, is dus het geweld niet doelgericht omdat dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van het leger of een speciaal populatiegroep).*” Dit willekeurig geweld veroorzaakt een ernstige bedreiging van haar leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster besluit dat, hoewel de commissaris-generaal rekening moest houden met alle relevante elementen om zijn beslissing te nemen, hij geen rekening heeft gehouden met alle beschikbare informatie. De veiligheidssituatie is niet goed bestudeerd en er bestaat een heel groot risico voor burgers in Mogadishu. Zij stelt dan ook dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, besluit verzoekster dat de motivering in de bestreden beslissing onvoldoende, inadequaet en incorrect is om een negatieve beslissing te nemen over haar relaas.

Zij meent dan ook dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd voor bijkomend onderzoek naar haar herkomst en persoonlijke problemen. Zij voert aan dat haar verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig moeten worden beschouwd, indien nodig op basis van “*het voordeel van de twijfel*”. Rekening houdende met de veiligheidssituatie in Mogadishu, zijn er ook voldoende elementen om een reëel risico op ernstige schade in geval van een terugkeer als aannemelijk te beschouwen, aldus verzoekster.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep zijn volgende stukken aan het verzoekschrift gevoegd:

- Rapport “*Report of the Secretary-General on Somalia*” van VN Veiligheidsraad van 21 december 2018 (stuk 3);
- EASO-rapport “*Somalia Security Situation*” van December 2017 (stuk 4);
- Rapport “*Somalia 2019*” van Amnesty International (stuk 5);
- Rapport “*Report on fact-finding mission to Somalia*” van migri.fi van 7 augustus 2020 (stuk 6);
- Rapport “*World Report 2020 - Somalia*” van HRW (stuk 7);
- Rapport “*Somalia Humanitarian Bulletin*” van UNOCHA van oktober 2020 (stuk 8);
- Rapport “*Global Overview July 2021*” van International Crisis Group (stuk 9);
- Bericht “*Somalia: Mortar fire reportedly targets vicinity of Aden Adde International Airport (MGQ) in Mogadishu*” van garda.com van 21 juli 2021 (stuk 10);
- Bericht “*Extremist attack in Somalia’s capital kills at least 9*” van apnews.com van 10 juli 2021 (stuk 11);
- Bericht “*Somalia: Bomb explosion reported in Mogadishu*” van garda.com van 2 juli 2021 (stuk 12);
- Bericht “*Somalia: Explosion reported in Taleh neighborhood of Mogadishu*” van garda.com van 20 juni 2021 (stuk 13);
- Bericht “*Somalia: Suicide bomb attack reported in Hodan District*” van garda.com van 5 juni 2021 (stuk 14);
- Bericht “*Death toll in bombing in Somalia’s capital rises to 20*” van abcnews.com van 15 augustus 2021 (stuk 15);
- Bericht “*Somalia: At Least Five Killed in Shaab Raid on Mogadishu Hotel*” van allafrika.com van 1 februari 2021 (stuk 16);
- Rapport “*Somalia (South and Central): Security and humanitarian situation*” van Home Office van november 2020 (stuk 17);
- Rapport “*South and Central Somalia Security situation, forced recruitment, and conditions for returnees*” van Danish Immigration Service van juli 2020 (stuk 18);
- Bericht “*Mogadishu attack: Somali troops end deadly siege at Elite Hotel*” van bbc.com van 17 augustus 2020 (stuk 19).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat op zich niet toe om vast te stellen dat zij nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming intentioneel heeft misleid. Zij legt tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud in het kader van een derde verzoek om internationale bescherming volledig afwijkende verklaringen af over haar herkomst, profiel en de redenen waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten. Verzoekster verklaarde in het kader van haar eerste twee verzoeken en bij aanvang van haar derde verzoek om internationale bescherming immers nog dat zij afkomstig was uit het dorp Malinadawe en haar land was ontvlucht omwille van problemen met Al-Shabaab. Verzoeksters herkomst en relaas werden reeds ongeloofwaardig bevonden door de Raad in het kader van haar eerste verzoek (RvV 21 maart 2018, nr. 201 429). Thans verklaart zij echter dat zij opgegroeid is in Mogadishu en Somalië heeft verlaten omwille van problemen met haar stiefmoeder en het feit dat zij een gedwongen huwelijk diende aan te gaan.

Van verzoekster wordt verwacht dat zij de relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet van bij aanvang van de procedure en de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek correct inlicht over haar identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Dat verzoekster kernelementen van haar relaas verborgen heeft gehouden, doet dan ook reeds afbreuk aan haar bewering dat zij een nood heeft aan internationale bescherming. Immers, indien verzoekster in Somalië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had voor haar familie, kan er worden verwacht dat zij in het kader van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming geen toevlucht zou genomen hebben tot het uiteenzetten van een valse identiteit en vluchtrelaas dat gefabriceerd werd door de smokkelaar.

Verzoeksters verwijzing naar haar mogelijkheid om onder artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet nieuwe elementen aan te brengen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het laattijdig aanbrengen van deze elementen reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. De Raad herhaalt dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en de instanties correct informeert over haar identiteit, profiel en de problemen die tot haar vlucht hebben geleid. Verzoekster diende alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zodat de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met haar kunnen worden beoordeeld (artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet).

Verzoekster herhaalt haar verklaring dat zij door de smokkelaar werd aangeraden om een ander relaas te brengen en meent dat dit aannemelijk is, gezien dit een vaak voorkomende praktijk is bij verzoekers om internationale bescherming. De Raad benadrukt in dit verband evenwel dat verzoekster in de eerste plaats zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt. Het loutere feit dat zij op aanraden van de smokkelaar bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, kan haar manier van handelen aldus niet zonder meer vergoelijken. Achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen bedrieglijke verklaringen immers niet toedekken. Het feit dat zij zich in haar eerdere verzoeken en bij aanvang van haar derde verzoek beriep op een vals relaas, wijst er in elk geval op dat verzoekster zelf geen feiten kon inroepen ter rechtvaardiging van de toekenning van een internationale bescherming. De Raad wijst er nog op dat verzoekster in het kader van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming en ook tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming meermaals werd gewezen op het belang om de waarheid te vertellen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 4). Er kan bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster zich zou informeren over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming wanneer zij bescherming vraagt. Uit haar verklaringen kan blijken dat zij tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming hiertoe over voldoende mogelijkheden beschikte. Zo wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming in een opvangcentrum verbleef met andere verzoekers om internationale bescherming en dat zij na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal in het kader van haar eerste verzoek een beroep heeft ingediend bij de Raad met behulp van haar advocaat. Dat verzoekster bij het indienen van haar derde verzoek om internationale bescherming nog niet werd bijgestaan door haar advocaat, biedt dus geenszins een verklaring voor haar frauduleuze verklaringen. Verzoekster bleef tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud in het kader van haar derde verzoek en bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat werd georganiseerd voor haar dochter, die beiden reeds plaatsvonden in de aanwezigheid van haar advocaat, bovendien vasthouden aan haar frauduleuze verklaringen over haar herkomst en relaas, dit terwijl zij meermaals gewezen werd op het belang om de waarheid te vertellen en dat haar verklaringen niet geloofwaardig zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 4-5; Notities van het persoonlijk onderhoud M.A.O., stuk 4, p. 5-6). Het verzoekschrift biedt dus geen afdoende verschuiving voor verzoeksters volgehouden bedrieglijke handelswijze in het kader van haar drie verzoeken om internationale bescherming.

Waar verzoekster nog aanvoert dat haar eerdere frauduleuze verklaringen niet kunnen volstaan om tot de ongeloofwaardigheid van haar nieuwe verklaringen te besluiten, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een omstandige en pertinente wijze werd gemotiveerd waarom haar nieuwe verklaringen met betrekking tot haar herkomst en relaas tevens ongeloofwaardig zijn.

Verzoekster voldoet ook thans nog steeds niet aan de op haar rustende medewerkingsplicht gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over haar geboorteplaats en problemen. Het verzoekschrift blijft beperkt tot het volharden dat zij omwille stress en zenuwen enkele onduidelijke verklaringen aflegde over haar geboorteplaats en de naam van de persoon met wie zij gedwongen diende te huwen, waarbij zij haar verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op dit punt bevestigde.

De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij dat stress geen afdoende verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen. Er kan van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij in staat is om voor de instanties voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen inzake de relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming, temeer nu deze elementen betrekking hebben op verzoeksters identiteit en feiten die de essentie van het asielaanvraag uitmaken. Dat zij er niet in slaagt om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen over de relevante elementen van haar verzoek is dan ook niet aannemelijk en duidt erop dat zij de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek nog steeds tracht te misleiden. Zulke vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoeksters nieuwe verklaringen op ernstige wijze, zodat zij niet gevolgd kan worden dat haar *“het voordeel van de twijfel”* zou moeten worden toegekend.

Verzoeksters verweer dat zij nooit gezegd heeft dat haar stiefmoeder haar van de koranschool wenste weg te houden, stemt niet overeen met haar verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud waar zij duidelijk verklaarde dat haar stiefmoeder haar sloeg, omdat zij naar de koranschool ging (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 9). De Raad wijst er hoe dan ook op dat verzoeksters verweer in het verzoekschrift geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden profiel van jong meisje dat enkel naar de koranschool mocht gaan, maar verder door haar stiefmoeder werd onderdrukt: *“Bovendien blijkt uit uw verklaringen helemaal niet dat u uw huis niet kon/mocht verlaten. U vertelde immers dat u in Mogadishu jarenlang zelf instond om boodschappen te doen en dat u zelfs (zak)geld kreeg van uw vader om samen met uw siblings uit te gaan om een ijsje te gaan halen (notities CGVS II, p.15,16,17,21). Dat u van uw vader en of stiefmoeder klaarblijkelijk de toestemming had om buitenshuis te gaan winkelen en hiertoe financiële middelen in handen kreeg, wijst eerder op een vertrouwen in u om u een zekere zelfstandigheid te geven in het dagdagelijkse leven, in tegenstelling tot het door u voorgehouden beeld van een meisje dat thuis werd gehouden.”*

Verzoekster voert nog aan dat de commissaris-generaal zich niet mag baseren op haar verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken om haar ingeroepen vrees voor haar familie op grond van haar huwelijk met M.O.A. ongelooftwaardig te beschouwen, omdat zij toen nog niet besloten had de waarheid te vertellen. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van verzoeksters relaas rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die werden afgelegd in een eerdere fase van de procedure. In dit verband wijst de Raad erop dat, indien verzoekster werkelijk problemen zou kennen met haar vader omwille van haar huwelijk met M.O.A., het niet aannemelijk is dat zij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaren dat zij nog 1 à 2 keer per maand contact heeft met haar vader via de telefoon en met hem zou praten over de problemen die zij hier kent (*“Verklaring volgend verzoek”*, stuk 5, p. 2). Dit geldt tevens indien rekening wordt gehouden met het feit dat zij toen nog een ander relaas ophing, gezien de Raad niet inziet waarom dit gegeven verzoekster ertoe zou bewegen om uitdrukkelijk te verklaren dat zij nog contact zou hebben met haar vader indien dit niet het geval is en zij in werkelijkheid haar vader vreest. Dergelijke vaststellingen ondermijnen aldus weldegelijk de geloofwaardigheid van de door verzoekster ingeroepen vrees voor haar familie.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Wat betreft uw derde verzoek om internationale bescherming, dat op 3 februari 2020 ontvankelijk werd verklaard, dient er na grondig onderzoek te worden vastgesteld dat uw nieuwe uiteengezette asielmotieven niet in het minst overtuigen. Uw opeenvolgende verklaringen bevatten immers talrijke incoherenties en tegenstrijdigheden waardoor uw algemene geloofwaardigheid volledig wordt aangetast. Zo is het bijzonder om vast te stellen dat u na het indienen van uw derde verzoek aanvankelijk aanhoudt uit Malinadawe afkomstig te zijn en er te zijn vertrokken omwille van problemen met al Shabaab, feiten die, zoals hierboven werd vastgesteld niet in het minst overtuigen (zie verklaringen DVZ d.d. 27/01/2020, vraag 15 vraag 18 en vraag 20 en zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 10/03/2020 –verder notities CGVS I, p.5,6 en pp.25-28). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud dat met u op 27 april 2021 werd gehouden in het kader van de asielpcedure van uw minderjarige dochter M.A.O., door uw Protection Officer meermaals erop gewezen wordt dat er aan uw herkomst geen enkel geloof werd gehecht en dat u hierover de waarheid dient te vertellen, geeft plotsklaps toe niet uit Malinadawe afkomstig te zijn, maar geboren en getogen te zijn in Mogadishu (zie notities persoonlijk onderhoud M.A.O. d.d. 27/04/2021, p.23). Waarom u pas na drie verzoeken om internationale bescherming besluit te vertellen dat u uit Mogadishu komt is dan ook een raadsel en doet vermoeden dat u bewust deze informatie heeft achtergehouden om uw asielpcedure te kunnen rekken naargelang het u uitkomt. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht

dat deze vanaf het begin de waarheid vertelt over haar identiteit, herkomst en levensomstandigheden. Behalve dat u zich een heel nieuw profiel aanmeet is het treffend dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 1 juni 2021 opnieuw uw verklaringen aanpast en beweert in Malinadawe te zijn geboren, maar in Mogadishu te zijn opgegroeid (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 01/06/2021 – verder “notities” CGVS II, p.3,4). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen en gevraagd waarom u uw verklaringen weerom veranderde stelde u: “Neen ik verander mijn verklaringen niet, ik dacht dat u me vroeg waar ik vandaan kwam ... Neen ik ben daar geboren maar ben er verhuisd toen ik 1 jaar oud was, ik ben getogen in MOG (Mogadishu)” (notities CGVS II, p.5,6). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen en het herhalen van de nieuwe versie is echter niet afdoende. Het CGVS kan immers niet inzien waarom u niet meteen de waarheid kan vertellen over uw werkelijke afkomst. Hoe dan ook, daar u stelt afkomstig te zijn uit Mogadishu, gelegen in de provincie Banadir, wordt dan uw vrees voor vervolging en uw risico op ernstige schade beoordeeld ten opzichte van deze regio.

Voor wat betreft uw stelling u uit Mogadishu te zijn vertrokken om u te onttrekken aan een gedwongen huwelijk, opgelegd door uw vader en uw stiefmoeder, dient vooreerst te worden bemerkt dat u in uw vorige verzoeken om internationale bescherming nooit had aangegeven samen met een stiefmoeder te hebben samen geleefd. Evenmin maakte u ooit eerder enig gewag van ernstige familiale problemen, zoals mishandeling en uitbuiting door uw stiefmoeder, noch maakte u melding van een gedwongen huwelijk waaraan u ontsnapte (notities CGVS II, p. 6,7,9,22). Gevraagd waarom u dergelijke ernstige feiten nooit had verteld stelde u enkel: “Ik zei het niet omdat ik hier nieuw was en ik was jonger toen dan daar”. Wanneer u opnieuw gevraagd waarom u nooit vertelde over de slechte behandeling door uw stiefmoeder en een gedwongen huwelijk die op til stond, aangezien dit motief voor u de hoofdreden was van uw vertrek, wees u uw smokkelaar als schuldige aan stellende: “hij zei me dat ik moest vertellen voor statuut dat ik van Ceel Dheer was van Macalincadawe (Malinadawe)” (notities CGVS II, p.22). Dat u eerst een dergelijke omissie afschuift op het feit dat u in België nieuw en jong was om vervolgens alles af te schuiven op een smokkelaar die u raad geeft om andere motieven te vertellen dat de door u beweerde echte redenen van uw vertrek, is echter niet serieus. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze van bij het begin de waarheid vertelt over de vertrekmotieven. Bovendien was u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming meerderjarig. U werd verder nog ook duidelijk gewezen op het belang de waarheid te vertellen (notities CGVS I, p.4). Het valt dan ook op dat u pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming met een nieuw asielmotief afkomt. Bij de DVZ, in het kader van uw derde verzoek, maakte u immers geen enkel gewag van problemen met uw stiefmoeder en een gedwongen huwelijk (zie verklaringen DVZ d.d. 27/01/2020). Wat er ook van zij, aan het door u geschetste beeld van een meisje dat door haar stiefmoeder op gewelddadige wijze werd gedwongen om huishoudelijke klussen te doen in plaats van naar de koranschool te kunnen gaan –een mogelijkheid die u door uw vader werd gegeven– (notities CGVS II, p.9) en dat haar huis niet verliet tenzij naar de koranschool aan de achterzijde van haar woonst (notities CGVS II, p.8,10), kan maar weinig geloof worden gehecht. Vooreerst staat uw uitleg door uw stiefmoeder uit de koranschool te zijn gehouden haaks op uw uitleg elke dag de koranschool te hebben bezocht (notities CGVS II, p.9,10). Bovendien blijkt uit uw verklaringen helemaal niet dat u uw huis niet kon/mocht verlaten. U vertelde immers dat u in Mogadishu jarenlang zelf instond om boodschappen te doen en dat u zelfs (zak)geld kreeg van uw vader om samen met uw siblings uit te gaan om een ijsje te gaan halen (notities CGVS II, p.15,16,17,21). Dat u van uw vader en of stiefmoeder klaarblijkelijk de toestemming had om buitenshuis te gaan winkelen en hiertoe financiële middelen in handen kreeg, wijst eerder op een vertrouwen in u om u een zekere zelfstandigheid te geven in het dagdagelijkse leven, in tegenstelling tot het door u voorgehouden beeld van een meisje dat thuis werd gehouden.

Waarom uw verklaringen aangaande een gedwongen huwelijk evenmin overtuigen blijkt verder uit het volgende: In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming gaf u zowel bij de DVZ als op het CGVS aan in de vijfde maand van 2016 in het huwelijk te zijn getreden met O.A.A. (U.), een zoon van uw oom (zie verklaringen DVZ d.d. 24/10/2016, vraag 15a en notities CGVS d.d. 05/09/2017, p.6). Op 27 april 2021, gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw minderjarige dochter M.A.O. aan dat uw familie u wilde uithuwelijken aan uw neef O.A.A. en dat dit het motief was waarom u uw land was ontvlucht (notities CGVS M.A.O. d.d. 27/04/2021, p.23). Wanneer u werd gevraagd of u ooit in uw land gehuwd was geweest, antwoordde u: “neen” (notities CGVS II, p.23). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheden en gevraagd waarom u aanvankelijk vertelde over een huwelijk met een neef terwijl u actueel stelt niet gehuwd te zijn geweest in uw land en stellende dat er louter een intentie was u aan een oude man uit te huwelijken, verklaarde u: “Toen? Wat ik zei, ik zei dat ik gehuwd was omdat mijn vader me een man had gegeven nu vertelde ik over de man”. Behalve dat uw opmerking geen uitleg bood op de vastgestelde tegenstrijdigheid, werd u de vraag opnieuw gesteld en werd u gevraagd om meer uitleg.

Uiteindelijk gaf u hierover aan: "OK, laat me uitleggen. Smokkelaar vertelde me dat ik moest zeggen dat ik met mijn neef was gehuwd. U heeft gelijk, ik lieg niet, ik vertelde dat ik met mijn neef was gehuwd en dat ik maar 1 oom had". Aangezien uw verklaringen over uw burgerlijke staat op zich niets te maken hadden over uw plaats van herkomst die u had verzonnen, werd u gevraagd waarom u loog over dit aspect. U stelde enkel: "Ik was nieuw in het land die man zei me dat te vertellen. Als ik toen de waarheid zou verteld hebben zou ik niet alle problemen hebben meegemaakt zoals mijn dochter nu uit de hand verliezen" (notities CGVS II, p.29). Het louter afschuiven van uw eigen verantwoordelijkheid naar een smokkelaar is echter niet serieus en verklaart ook niet waarom u geen eensluidende verklaringen aflegt over uw burgerlijke staat.

Behalve dat uw verklaringen over uw burgerlijke staat en echtgenoot/bruidegom onderling niet stroken, is het nog absurder van u te vernemen dat u werd gedwongen om een broer van uw stiefmoeder te huwen, genaamd O.M.O. (notities CGVS II p.20). Van uw neef maakte u helemaal geen melding, noch noemde u spontaan zijn naam als persoon die u diende te huwen. Dat u niet in staat bent coherente en eensluidende verklaringen af te leggen over de persoon die u zagezegd werd opgedrongen als huwelijkskandidaat, zet uw volledige verklaringen hierover volledig op de helling. Gewezen op deze markante vaststellingen en gevraagd wat er van al uw verklaringen nog geloofd kon worden, repliceerde u enkel: "Kijk naar me, ik zei u dat, ik had stress, ik had veel stress toen, ik weet niet wat ik toen zei. Nu vertelde u me de waarheid te vertellen, ik vertel u de waarheid", hiermee helemaal geen uitleg biedend voor alle opeenvolgende inconsistenties. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat u post factum een nieuw verhaal heeft verzonnen om u van een bijkomend asielmotief te voorzien. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs worden verwacht, behalve van haar verblijfplaats, ook een correcte weergave van haar familiesamenstelling te geven. Wat in al uw opeenvolgende verklaringen dan ook opvalt is dat u steeds een nieuwe draai probeert te geven aan uw verklaringen en enkele keren toegeeft niet de waarheid te vertellen, hiermee het frauduleuze karakter van al uw eerdere verzoeken benadrukkend. Er groeit dan ook een sterk vermoeden dat u dit derde verzoek om internationale bescherming enkel en alleen indiende om uw aanwezigheid in België te legaliseren.

Aan uw opmerking voor uw leven en dat van uw dochter M.A.O. te vrezen omdat uw vader niets over uw partner in Frankrijk en uw dochter zou hebben geweten en omdat uw kind als bastaard zal worden gezien door familieleden, kan gelet op al uw niet overtuigende verklaringen geen enkel geloof worden gehecht (notities CGVS II, p.28 en notities CGVS M.A.O. d.d. 27/04/2021, p.21). Gevraagd waarom uw dochter, die duidelijk officieel de naam van haar vader draagt en geboren is uit een volkomen in de Somalische traditie aanvaardbaar qudbo sired (geheim) huwelijk- een suggestie die uw moeder overigens zelf opwierp (notities CGVS I, p.28 en CGVS II, p.28)-, kwam u niet verder dan gewoon te herhalen dat de familie uw dochter niet zal aanvaarden (notities CGVS M.A.O. d.d. 27/04/2021). Deze door u aangehaalde vrees is dan ook louter hypothetisch. Bovendien staat uw bewering, dat uw vader niets zou hebben geweten over het bestaan van uw partner in Frankrijk en uw dochter, haaks op uw verklaringen, via telefonische contacten met uw familie/ouders, hen te hebben verteld over uw huwelijksproblemen en het bestaan van uw kind. Op geen enkel moment in deze verklaringen maakte u overigens gewag van dreigementen van de kanten van uw familie/ouders (zie verklaringen DVZ 27/01/2020, vraag 15 en vraag 20).

Volledigheidshalve kan voor wat betreft uw relationele problemen met de vader van uw dochter –u legde in verband hiermee verschillende politionele en gerechtelijke documenten uit Frankrijk neer (documenten onder nummers 3 en 4 in de groene map) te worden opgemerkt dat het een probleem van louter interpersoonlijk (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) aard is, waarvoor u kon rekenen op de tussenkomst van de Franse autoriteiten (politie en gerecht) (notities CGVS I, p. 8, 10, 18, 27).

Aangaande uw opmerking te vrezen dat uw dochter M.A.O., die momenteel bij haar vader in Frankrijk woont (notities CGVS M.A.O. d.d. 27/04/2021, p.4), in Somalië kan besneden worden, dient te worden opgemerkt dat uw dochter geen deel uitmaakt van uw administratieve dossier en er voor haar op 11 juni 2019 een apart verzoek om internationale bescherming werd ingediend.

(...)

Behalve de door u opgeworpen gedwongen huwelijk en uw vrees omwille van uw relatie in Frankrijk en de geboorte van uw dochter omgebracht te worden door uw vader/familieleden, verklaringen die, zoals hierboven werd vastgesteld helemaal niet overtuigden, haalde u geen andere motieven aan waarom u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren (notities CGVS II, p.28).

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van de geboorteakte van uw dochter M.A.O., geboren in Dijon (Frankrijk) op 30 september 2018, bevat louter de identiteitsgegevens van de betrokkene als van haar beide ouders.

Deze gegevens worden door mij niet betwist. Wat betreft het attest van nationaliteitsverklaring en geboorte, opgesteld door de Somalische ambassade in Brussel aan de hand van gegevens van uw Belgisch document en van uw Somalische identiteitskaart, zijn geen bewijs van uw voorgehouden relatie met uw familie, noch ondersteunt het door u beweerde problemen. Wat betreft het "geschiktheidsattest" opgesteld door dr. Deben, een arts in Leuven, waarin ze stelt u te hebben ondervraagd en onderzocht waarna ze vaststelde dat uw verklaringen "stigmata" van een besnijdenis te dragen met de werkelijkheid blijken te stroken, dient te worden bemerkt dat deze bevindingen moeilijk te rijmen zijn met de inhoud van het uitgebreide medische certificaat, opgesteld door dr. Buyse, van de dienst Gynaecologie en verloskunde aan het AZ Groeninge in Kortrijk, waarin wordt vastgesteld dat u geen vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan. Uw voorgehouden gezondheidsklachten die u zou hebben overgehouden aan een besnijdenis van het type 3 (faraoni) (notities CGVS I, p.25,26) en uw omschrijving van uw moeder als voorstander van VGV (notities CGVS I, p.25,27,28), worden hiermee volledig getorpedeerd. Deze vaststellingen benadrukken wederom het frauduleuze karakter van uw verklaringen."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoeksters persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidige verzoek verklaart afkomstig te zijn uit Mogadishu, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Ook het EHRM heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. 886/11 (*K.A.B. t. Zweden*) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012. Het Hof stelde op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (*R.H. t. Zweden*). In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013. Verzoekster kan worden bijgetreden in zoverre zij aanvoert dat deze rechtspraak niet langer een beoordeling van de huidige situatie betreft. De Raad stelt echter vast dat ook de meest recente informatie de stelling van het EHRM ondersteunt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-19), in zoverre deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat zij als terugkeerder een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen in het kader van haar huidige verzoek kan blijken dat zij minstens opgegroeid is in Mogadishu en er verbleven heeft tot aan haar vertrek naar België in oktober 2016. Bovendien blijkt uit hetgeen voorafgaat dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde problemen met haar vader en stiefmoeder. De Raad is aldus van oordeel dat verzoekster voldoende bekend is met de stad Mogadishu om er gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en zij zich bij een terugkeer naar Mogadishu kan beroepen op de steun en bescherming van haar netwerk, zodat zij geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit de regio.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP